

Arrest

nr. 302 415 van 28 februari 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
Maurice Van Meenenplein 14/6
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat G. JORDENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt op 20 september 2021 aan in België. Zij dient op 27 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 22 juni 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“WEIGERING VAN DE VLUCHTELINGENSTATUS EN WEIGERING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS

(..)

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben, Pashtun en soennitisch moslim te zijn, afkomstig uit Nawa, een supdorp van Shahikhel, district Tagab, provincie Kapisa. U woonde tot uw vertrek in uw geboortedorp, u had er een slagerij. Uw moeder overleed toen u nog klein was en uw vader werd ongeveer 4 jaar geleden vermoord, u weet niet door wie.

De taliban was aanwezig in uw dorp, maar u had zelf geen probleem omdat de gevechten ver weg plaatsvonden. Op een dag kwam de overheid naar uw dorp en creëerden ze een frontlinie. U bent samen met uw familie verhuisd net voor de oorlog in uw dorp uitbrak. Uw zussen vluchtten naar het dorp van hun mannen. U ging samen met uw vrouw bij uw maternale oom in Laghmani wonen. De lokale politie maakten een controlepost van uw huis. Op een dag kwam het districtshoofd van de taliban naar het huis van uw maternale oom. Hij verdacht u ervan geld van de overheid te krijgen en droeg u op om de lokale politie uit uw huis te verjagen. Toen u zei dat dit onmogelijk was, nam hij u gevangen. Tijdens uw gevangenschap werd u veel geslagen. Met de hulp van uw maternale oom werd u vrijgelaten. U bent naar uw huis gegaan en hebt daar met een commandant van de lokale politie gesproken. Hij heeft u ook bedreigd. U besloot bij de lokale politie te gaan werken. Na een paar maanden verergerde de situatie, er waren veel gevechten in uw dorp. U werd ook veelvuldig bedreigd door de taliban. U kwam te weten dat de taliban een grote aanval op uw huis planden. Ze zouden een tunnel graven en bommen onder uw huis plaatsen. U ging naar uw maternale oom, hij zei u dat de taliban u zouden vermoorden en dat uw enige mogelijkheid was om het land te ontvluchten. u vertrok vervolgens naar Kabul van waaruit u Afghanistan verliet.

U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk. U kwam aan in België op 20 september 2021 en diende op 27 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

In België werd u twee keer geopereerd aan uw knie, aan een verwonding die u opliep door de veelvuldige slagen van de taliban.

Bij terugkeer vreest u gedood te zullen worden door de taliban.

Ter staving van uw werk bij de lokale politie legde u twee foto's neer van uzelf met een wapen. Voorts legde u ook nog medische documenten neer en enkele foto's van uw been na uw operaties.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Er dient immers vastgesteld te worden dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u problemen met de taliban heeft gekend en dat u om die reden Afghanistan heeft moeten verlaten.

U verklaarde dat u bij terugkeer naar Afghanistan door uw professionele activiteiten bij de lokale politie in uw dorp en het feit dat de lokale politie een checkpoint oprichtte in uw huis, problemen zou krijgen met de taliban (CGVS, p. 12, 13, 14, 25).

Vooreerst dient erop te worden gewezen dat u niet in staat bent om uw identiteit aan te tonen, terwijl een duidelijk bewijs van identiteit in de mate van het mogelijke van u verwacht kan worden. U verklaarde weliswaar dat u uw taskara en andere bewijzen in uw huis achterliet en dat u nooit terugkeerde (CGVS, p. 10). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u echter dat uw taskara in beslag genomen werd door de Turkse politie (DVZ Verklaring, vraag 26). Deze twee versies vallen niet met elkaar te rijmen. Aangezien er op basis van uw verklaringen, zoals hieronder aangehaald, uw these over het oneigenlijk gebruik van uw huis en de vernieling ervan niet aangenomen kan worden kan er weldegelijk van u verwacht worden dat u uw identiteitsbewijs neerlegt in het kader van uw huidig verzoek.

Voorts dient opgemerkt te worden dat, hoewel u op het Commissariaat-generaal vertelde dat uw vader vier jaar eerder vermoord werd (CGVS, p. 5), u naliert dit te vertellen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U vermeldde wel dat uw moeder overleed toen u nog jong was (DVZ Verklaring, vraag 13A). Hiermee geconfronteerd, stelde u dat u dit niet gevraagd werd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat de tolk u zei om kort te antwoorden (CGVS, p. 25). Dat u zijn dood niet vermeldde is echter frappant. Op de Dienst Vreemdelingenzaken worden immers ook vragen gesteld over familieleden die eventueel gestorven zouden zijn. Dat u het naliert om de dood van uw vader te vermelden doet ernstige afbreuk aan het geloof

in uw asielrelaas, waarbij u als oudste man van uw familie door de taliban verantwoordelijk werd gesteld voor het gebruik van jullie huis door de lokale politie.

Verder kan er ernstig getwijfeld worden aan het feit dat er zich weldegelijk een frontlinie in uw dorp bevond. U verklaarde immers dat u, zoals andere dorpelingen, terugging naar het dorp om uw tuin te verzorgen (CGVS, p.14 & 17). Dat u in tijden van oorlog, met een frontlinie in uw dorp, terugging om uw groenten en uw tuin te verzorgen, is gespeend van alle logica. Te meer er vanuit gegaan kan worden dat om enige opbrengst te generen groenten op regelmatige tijdstippen verzorgd moeten worden. Daarenboven kan er ernstig getwijfeld worden aan het feit dat er een controlepost in uw huis opgericht werd (CGVS, p.12). Vooreerst kan er hierbij gewezen worden op een opvallende tegenstrijdigheid in uw verklaringen omtrent de manier waarop deze controlepost werd opgericht. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u zelf een controlepost in uw huis maakte (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal stelde u echter dat de lokale politie uw huis afpakten en dat u hen hiervoor geen toestemming gaf (CGVS, p.15). Deze verklaringen vallen onmogelijk met elkaar te rijmen. Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u misschien zei dat u samen met de lokale politie de post oprichtte. Deze aanpassing staat nog steeds haaks op uw versie bij het CGVS waardoor u de aangehaalde tegenstrijdigheid allerminst wegneemt.

Aangezien er ernstig getwijfeld kan worden aan uw bewering dat er een controlepost werd opgericht in uw huis, is het tevens niet aannemelijk dat u hierdoor benaderd werd door de taliban en u zich hierdoor genoodzaakt zag om u zelf bij de lokale politie aan te sluiten.

Dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen blijkt voorts uit het feit dat het compleet ongeloofwaardig is dat de taliban u pas één jaar na het ontstaan van de frontlinie en het oprichten van de controlepost in uw huis benaderden (CGVS, p.12, 16). Gezien de oorlogssituatie en de ernst van de verdenkingen, namelijk dat u geld van de overheid zou krijgen, kan er logischerwijze verwacht worden dat de taliban sneller ingrijpen. Temeer daar u verklaarde dat het districtshoofd van de taliban u kende en wist waar u verbleef (CGVS, p.16). U wist daarenboven ook niet wanneer ze precies langskwamen en met hoeveel ze waren (CGVS, p.16 & 17). Dat u dit simpelweg niet aan uw oom vroeg (CGVS, p.17), is geen afdoende uitleg voor uw gebrek aan informatie over dit incident. Er kan immers van u, als verzoeker om internationale bescherming, in alle redelijkheid verwacht worden dat u zich zo volledig mogelijk informeert over incidenten die verband houden met de kern van uw vrees, temeer daar u nog steeds op regelmatige basis contact hebt met uw maternale oom en dus in de mogelijkheid bent om deze informatie te vergaren (CGVS, p.10). Voorts is het ook zeer opmerkelijk dat u zo hard geslagen werd dat u bijna dood was (CGVS, p.18), maar dat u de volgende dag toch in staat was om naar uw huis te gaan (CGVS, p.18). Meer zelfs, u begint onmiddellijk met werken bij de lokale politie, een job waarbij logischerwijze verwacht kan worden dat u fysiek in orde bent.

Voorts kan er ernstig getwijfeld worden aan uw bewering dat u vier maanden bij de lokale politie werkte. U verklaarde immers zelf dat u niet officieel voor de lokale politie werkte (CGVS, p.20). U had verder ook geen specifieke taken (CGVS, p.20). Het is in deze context ook compleet onlogisch dat de commandant van de lokale politie u dwong om voor hen te werken, hij dreigde er zelfs mee u te vermoorden als u dat niet deed, maar u tegelijkertijd ook zou betalen (CGVS, p.13). De rekruteringswijze van de lokale politiecommandant mag sterk verbazen. Door met geweld uw huis in te palmen, uw woonst te vernielen, te dreigen u zwaarder te straffen dan de taliban deed en u op straffe des doods te dwingen de lokale politie te vervoegen slaagt hij er allerminst in om zich van uw loyaliteit te verzekeren in zijn lokale machtsstrijd met de taliban (CGVS, p.13,18). -Verder verklaarde u dat een paar vrienden die samen met u werkten, vermoord werden door de taliban (CGVS, p.13).

U wist echter niet wanneer ze precies vermoord werden, u raakte niet verder dan te stellen dat het gebeurde tijdens de vier maanden van uw dienst (CGVS, p.24). Aangezien u hun dood aanhaalde in uw asielrelaas kan er wel gesteld worden dat dit voor u een ingrijpende gebeurtenis was die bijdroeg tot uw vluchtredenen, waardoor er logischerwijze verwacht kan worden dat u hieromtrent over concrete informatie beschikt, wat niet het geval is. Dit tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

Verder was u ook niet in staat om de bedreigingen van de taliban aannemelijk te maken. Zo verklaarde u dat de taliban iedereen bedreigden via de radio (CGVS, p.22). Het is echter onaannemelijk dat de taliban toegang hadden tot het communicatiekanaal van de lokale politie en iedereen bedreigden, maar dat hier verder niets aan gedaan werd. Voorts wist u ook niet hoeveel keer ze u bedreigden en wanneer de eerste keer was (CGVS, p.22 & 23). Gezien deze bedreigingen de directe aanleiding van uw vlucht vormen, kan er verwacht worden dat u hierover meer concrete informatie kan geven. Voorts verklaarde u dat de taliban een grote aanval op uw huis planden (CGVS, p.13). Hierbij kan er op een opvallende tegenstrijdigheid gewezen worden. Zo haalde u dit plan niet aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal verklaarde u dan weer dat u Afghanistan ontvluchtte nadat u hoorde dat de taliban een aanval op uw huis planden (CGVS, p.13). Even later stelde u echter dat u al in Iran verbleef toen uw oom u informeerde over hun plan (CGVS, p.23). U wist daarenboven ook niet of ze

hun plan uiteindelijk uitvoerden (CGVS, p.23). Bovenstaande vaststellingen halen verder het geloof in uw asielaanvraag onderuit.

Ten slotte haalde u ook aan dat de taliban na uw vertrek uit Afghanistan nog langskwamen bij uw maternale oom en uw schoonvader op zoek naar u (CGVS, p.24). Meer nog, ze komen nu nog steeds langs (CGVS, p.24). U wist echter niet wanneer ze voor de eerste keer langskwamen en hoeveel keer ze in totaal nog langskwamen. U stelde dat u het vergeten was (CGVS, p.23 & 24). Dit is echter geen afdoende uitleg voor uw compleet gebrek aan informatie omtrent de gebeurtenissen na uw vertrek aangezien u nog regelmatig contact hebt met uw vrouw en uw maternale oom en dus weldegelijk de mogelijkheid had om deze informatie te verkrijgen. Te meer u meermaals aangaf dat de taliban niet enkel beloofden u maar ook uw vrouw en uw zussen te vermoorden. Niet alleen blijkt nergens uit uw verklaringen dat u maatregelen nam om naast uzelf ook uw zussen en vrouw veilig te stellen ook kan er gezien deze bedreigingen des te meer een grote interesse in de bezoeken van de taliban aan uw familieleden verwacht worden, quod non (CGVS, p.8,13,22). Voorts wist u ook niet waarom ze u zochten, u verklaarde dat ze u misschien zochten omdat u een wapen had opgenomen bij de arbaki en tegen hen vocht (CGVS, p.25). Dat u niet wist waarom de taliban u zochten ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder. Gelet op het voorgaande, kan er niet het minste geloof aan uw asielmotieven gehecht worden. Bijgevolg kan u op basis van de door u aangehaalde asielmotieven noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus verleend worden.

De door u neergelegde foto's en documenten kunnen bovenstaande vaststellingen ook niet veranderen. U legde weliswaar twee foto's neer van u poserend met een wapen buiten en in uw huis. Het door u beweerde werk bij de lokale politie kan uit deze foto's echter niet opgemaakt worden. Deze foto's zijn voorts ook in strijd met uw verklaringen. Zo verklaarde u dat, toen u terugkeerde naar uw huis, alles vernietigd was. Alle muren waren kapot, de kleur was niet meer hetzelfde, ze hadden met hun schoenen over de tapijten gewandeld en erop geplast (CGVS, p.13). U legde echter een foto neer waarvan u beweerde dat het in uw huis getrokken werd ten tijde van uw dienst bij de lokale politie. Op deze foto lijkt uw huis nog volledig intact te zijn, zowel de muren als de tapijten. Hiermee geconfronteerd stelde u dat uw huis pas één maand na uw aansluiting bij de lokale politie vernietigd werd. U stelde dat de foto misschien voordien genomen werd (CGVS, p.25). Dit is echter geen afdoende uitleg aangezien er uit uw eerdere verklaringen weldegelijk blijkt dat uw huis al vernietigd werd voor u zich bij de lokale politie aansloot. U legde tevens medische attesten inzake uw medische zorgen neer die u in België verstrekt zouden zijn naar aanleiding van uw mishandeling door de taliban. Deze medische attesten vormen geen bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. In de attesten wordt er immers geen enkele keer verwezen naar de oorzaak van de verwondingen. Bovendien dateert het vroegste attest van 1 december 2021, meer dan twee jaar na de door u beweerde mishandeling. Volledigheidshalve kan aan dit alles nog worden toegevoegd dat documenten en foto's sowieso slechts bewijswaarde hebben voor zover ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas wat in casu geenszins het geval is.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld.

In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming,

maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLEd) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en

aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het

gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Sharif_en_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments_van_4_november_2022_beschikbaar_op_https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict

in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of

gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van de artikelen 48, 48/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, de artikelen 2 en 3 van het EVRM, de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 en 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet, de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekende partij voegt bij het verzoekschrift:

- “3. *Attest inburgeringslessen dd. 24.02.2022*
- 4. *Contract van bepaalde duur dd. 08.04.2022*
- 5. *Contract van onbepaalde duur dd. 02.01.2023”*

2.2.2. De verwerende partij maakt op 9 februari 2024 een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier stuk 8) over.

2.2.3. De verzoekende partij maakt op 15 februari 2024 een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier stuk 10) met stukken over.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te analyseren. De commissaris-generaal heeft bij aanvullende nota van 9 februari 2024 ook de beschikbare objectieve landeninformatie inmiddels geactualiseerd en aangevuld.

2.3.4. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet de minste toelichting geeft op welke manier zij de artikelen 48 en 48/2 van de vreemdelingenwet en artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden zijn geschonden. Artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatische inhouden voor personen die zich op het Vluchtelingenverdrag *juncto* artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om de vluchtelingenstatus dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt opnieuw slechts het toepassingsgebied van deze wet. Wat betreft de algemene verwijzing naar “*de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur*” stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift enkel de zorgvuldigheidsplicht concreet wordt vermeld. Het is niet de taak van de Raad om te achterhalen welk(e) ander(e) beginsel(en) verzoekende partij eventueel nog zou kunnen bedoelen. Dit onderdeel van het tweede middel, in zover het geen betrekking heeft op de zorgvuldigheidsplicht, wordt derhalve evenmin ontvankelijk aangevoerd.

2.3.5. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een maatregel tot terugleiding of verwijdering, maakt de toetsing of verzoekende partij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM is te dezen dan ook niet aan de orde.

2.3.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij deze motieven kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

2.3.7. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.8. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet

2.3.8.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekende partij geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in essentie stelde de taliban te vrezen omdat de lokale politie een checkpoint oprichtte in haar huis en omdat zij voor de lokale politie werkte.

Aangaande het vluchtrelaas stelt de commissaris-generaal vast:

- dat verzoekende partij nalaat haar identiteit aan te tonen terwijl dergelijk bewijs in de mate van het mogelijke van haar verwacht kan worden;
- dat verzoekende partij bij de dienst vreemdelingenzaken naliet te vermelden dat haar vader vier jaar geleden vermoord werd hetgeen ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar relaas, waarbij zij als oudste man van de familie door de taliban verantwoordelijk werd gesteld voor het gebruik van hun huis door de lokale politie;
- dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er zich wel degelijk een frontlinie in haar dorp bevond en dat er een controlepost in haar huis werd opgericht, waardoor het ook ongeloofwaardig is dat zij daardoor benaderd werd door de taliban en zij daardoor genoodzaakt was zich aan te sluiten bij de lokale politie;
- dat het ongeloofwaardig is dat de taliban haar pas benaderden één jaar na het ontstaan van de frontlinie en het oprichten van de controlepost in haar huis; verzoekende partij voorts een gebrekkige kennis vertoont over dit incident en het eveneens ongeloofwaardig is dat – hoewel zij stelde bijna dood te zijn na de harde slagen door de taliban – zij de volgende dag in staat was naar de lokale politie te gaan en onmiddellijk te beginnen werken bij de lokale politie;
- dat verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt vier maanden bij de lokale politie gewerkt te hebben, zo stelde zij niet officieel voor de lokale politie te werken en geen specifieke taken te hebben, is de gedwongen rekruteringswijze ongeloofwaardig en is het evenmin aannemelijk dat verzoekende partij de moord op een paar vrienden die met haar werkten niet kan situeren in de tijd, zo dit zich werkelijk hebben voorgedaan;
- dat verzoekende partij er evenmin in slaagt de bedreigingen door de taliban aannemelijk te maken.

Wat betreft de door de verzoekende partij neergelegde documenten wordt voorts nog gemotiveerd:

“De door u neergelegde foto’s en documenten kunnen bovenstaande vaststellingen ook niet veranderen. U legde weliswaar twee foto’s neer van u poserend met een wapen buiten en in uw huis. Het door u beweerde werk bij de lokale politie kan uit deze foto’s echter niet opgemaakt worden. Deze foto’s zijn voorts ook in strijd met uw verklaringen. Zo verklaarde u dat, toen u terugkeerde naar uw huis, alles vernietigd was. Alle muren waren kapot, de kleur was niet meer hetzelfde, ze hadden met hun schoenen over de tapijten gewandeld en erop geplast (CGVS, p.13). U legde echter een foto neer waarvan u beweerde dat het in uw huis getrokken werd ten tijde van uw dienst bij de lokale politie. Op deze foto lijkt uw huis nog volledig intact te zijn, zowel de muren als de tapijten. Hiermee geconfronteerd stelde u dat uw huis pas één maand na uw aansluiting bij de lokale politie vernietigd werd. U stelde dat de foto misschien voordien genomen werd (CGVS, p.25). Dit is echter geen afdoende uitleg aangezien er uit uw eerdere verklaringen weldegelijk blijkt dat uw huis al vernietigd werd voor u zich bij de lokale politie aansloot. U legde tevens medische attesten inzake uw medische zorgen neer die u in België verstrekt zouden zijn naar aanleiding van uw mishandeling door de taliban. Deze medische attesten vormen geen bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. In de attesten wordt er immers geen enkele keer verwezen naar de oorzaak van de verwondingen. Bovendien dateert het vroegste attest van 1 december 2021, meer dan twee jaar na de door u beweerde mishandeling. Volledigheidshalve kan aan dit alles nog worden toegevoegd dat documenten en foto’s sowieso slechts bewijswaarde hebben voor zover ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas wat in casu geenszins het geval is.”

2.3.8.2. De Raad benadrukt dat van verzoekende partij, als verzoeker om internationale bescherming, in dit kader redelijkerwijze verwacht mag worden dat zij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over haar aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). De verzoeker om internationale bescherming is overeenkomstig artikel 51, eerste lid van de vreemdelingenwet vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming verplicht om mee te werken met de bevoegde overheden om zijn identiteit en andere elementen ter staving van zijn verzoek vast te stellen. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet daarbij zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet.

Zoals de commissaris-generaal pertinent motiveert, heeft verzoekende partij tijdens de administratieve procedure nagelaten enig bewijs van haar identiteit voor te leggen en heeft zij evenmin een bevredigende verklaring gegeven waarom zij geen dergelijk bewijs bijbrengt. Immers, nazicht van het administratief dossier leert dat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de locatie van haar taskara. Zo stelt zij bij de dienst vreemdelingenzaken dat haar taskara in beslag werd genomen in Turkije (administratief dossier, *Verklaring DVZ*, 5 januari 2022, vraag 25). Geheel in tegenstrijd hiermee verklaart verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) dat haar taskara in Afghanistan in haar huis is gebleven (CGVS, Notities persoonlijk onderhoud (NPO), 10 maart 2023, p. 10). Door thans in haar verzoekschrift één versie van haar verklaringen te bevestigen slaagt verzoekende partij er hoegenaamd niet in afbreuk te doen aan deze tegenstrijdigheid. De commissaris-generaal motiveert terecht dat: *“Deze twee versies vallen niet met elkaar te rijmen.”* Alsook, gelet op de bespreking *infra*: *“Aangezien er op basis van uw verklaringen, zoals hieronder aangehaald, uw these over het oneigenlijk gebruik van uw huis en de vernieling ervan niet aangenomen kan worden kan er weldegelijk van u verwacht worden dat u uw identiteitsbewijs neerlegt in het kader van uw huidig verzoek.”*

Bij aanvullende nota – neergelegd daags voor de terechtzitting – voegt verzoekende partij alsnog een kopie van haar taskara met een vertaling in het Frans. De Raad wijst er vooreerst op dat de bewijswaarde van een kopie zeer relatief is aangezien kopieën gemakkelijk door knip- en plakwerk gemanipuleerd kunnen worden.

Geconfronteerd ter terechtzitting met haar tegenstrijdige verklaringen waar zij initieel stelde dat haar taskara in Turkije in beslag werd genomen en nadien dat haar taskara in Afghanistan was achtergebleven, slaagt verzoekende partij er bovendien verder geenszins in een bevredigende uitleg te geven hoe het komt dat zij er thans wel in slaagt een kopie van haar taskara voor te leggen. Immers stelt zij eerst dat haar taskara in Griekenland werd afgenomen om dan, wanneer zij door de Raad geconfronteerd wordt met het feit dat dit weerom een andere verklaring is dan de reeds eerder afgelegde en tegenstrijdige verklaringen, toe te voegen dat dit gebeurde aan de grens met Turkije. Gelet op de eerder afgelegde verklaringen waaruit blijkt dat verzoekende partij hoegenaamd geen melding maakte van het feit dat de inbeslagname aan de grens met Griekenland gebeurde maar zij duidelijk sprak van een inbeslagname door de politie *“in Turkije”* (administratief dossier, *Verklaring DVZ*, 5 januari 2022, vragen 24 en 25) en zij

ter terechtzitting, in tegenspraak daarmee, eerst stelde dat de inbeslagname in Griekenland gebeurde en pas nadien, wanneer zij geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheid, haar verklaringen wijzigt om ze alsnog met elkaar in overeenstemming te brengen, oordeelt de Raad dat verzoekende partij desbetreffend er geenszins in slaagt geloofwaardige verklaringen af te leggen. Er zijn dienaangaande immers teveel tegenstrijdige verklaringen afgelegd door de verzoekende partij.

Verder stelt verzoekende partij dat zij thans een kopie kan voorleggen omdat haar vrouw in Afghanistan een foto van de taskara had staan op haar gsm. Op de vraag waarom zij dit stuk dan niet eerder heeft voorgelegd, stelt verzoekende partij op zeer algemene wijze dat er veel problemen toen waren en zij haar vrouw niet kon bereiken. Dergelijk betoog kan evenwel geenszins overtuigen in het licht van de vaststelling dat zij op het CGVS duidelijk verklaarde dat – hoewel er geen goede internetverbinding is in Afghanistan – zij erin slaagt om op regelmatige basis contact te hebben met haar familie in Afghanistan: *“Soms praten wij 2 keer per week en soms gebeurt het dat wij 1 maand geen contact kunnen hebben.”* (CGVS, NPO, 10 maart 2023, p. 9-10). Dat zij aldus niet bij machte was om tijdens de administratieve procedure een bewijs van haar identiteit voor te leggen is in het licht van voorgaande, samen met de vaststellingen waaruit blijkt dat haar vrouw haar in die periode wél andere documenten (foto's) heeft overgemaakt (CGVS, NPO, 10 maart 2023, p. 10-11), hoegenaamd niet aannemelijk. Bovendien blijkt dat verzoekende partij tijdens de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van het feit dat haar vrouw een foto van de taskara van verzoekende partij op haar gsm zou staan hebben. Zo verklaarde verzoekende partij bij het CGVS op de vraag of zij bewijzen van haar identiteit kan voorleggen dat haar taskara in haar huis was achtergebleven en dat *“We hebben dat daar allemaal achtergelaten en we zijn nooit terug kunnen geraken.”* alsook: *“Ik heb mijn vrouw en schoonvader gevraagd om mij documenten op te sturen, maar ze zeiden dat mijn huis vernietigd was. Ze had die 2 foto's en heeft dat opgestuurd naar mij”* alsook dat zij *“geen andere documenten (verwacht)”* (CGVS, NPO, 10 maart 2023, p. 10 en 11-12). Thans ter terechtzitting voorhouden dat haar vrouw een foto van haar taskara op haar gsm had staan is volledig in tegenspraak hiermee.

De vaststelling dat verzoekende partij frappante tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar taskara en er thans evenmin in slaagt een bevredigende uitleg te geven waarom zij dit document niet eerder kon voorleggen, heeft, anders dan wat zij voorhoudt in haar verzoekschrift, wel degelijk relevantie nu het niet neerleggen van enig identiteitsdocument (of het laattijdig voorleggen van een kopie ervan) zonder dat zij daarvoor een aanvaardbare uitleg heeft, wel degelijk een negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas. Door thans een kopie van een taskara voor te leggen zonder een aannemelijke en coherente uitleg daaromtrent te kunnen geven slaagt zij er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing desbetreffend om te buigen. De Raad oordeelt dat, gelet op de zeer frappante tegenstrijdige en incoherente verklaringen van verzoekende partij aangaande dit document alsook het gegeven dat zij slechts een kopie voorlegt en bovendien uit de beschikbare landeninformatie die in het administratief dossier zit blijkt dat Afghaanse documenten zeer fraudegevoelig zijn, dit document niet afdoende is om de beoordeling van de commissaris-generaal om te buigen.

2.3.8.3. Waar verzoekende partij voorts weerom slechts één versie van haar verklaringen bevestigt, met name waar zij stelt dat zij aan het CGVS heeft uitgelegd dat haar vader verschillende jaren geleden werd vermoord, herhaalt de Raad dat het louter bevestigen van één versie van haar verklaringen geen afbreuk kan doen aan de motivering dat: *“Voorts dient opgemerkt te worden dat, hoewel u op het Commissariaat-generaal vertelde dat uw vader vier jaar eerder vermoord werd (CGVS, p.5), u naliert dit te vertellen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U vermeldde wel dat uw moeder overleed toen u nog jong was (DVZ Verklaring, vraag 13A). Hiermee geconfronteerd, stelde u dat u dit niet gevraagd werd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat de tolk u zei om kort te antwoorden (CGVS, p.25). Dat u zijn dood niet vermeldde is echter frappant. Op de Dienst Vreemdelingenzaken worden immers ook vragen gesteld over familieleden die eventueel gestorven zouden zijn. Dat u het naliert om de dood van uw vader te vermelden doet ernstige afbreuk aan het geloof in uw asielaanvraag, waarbij u als oudste man van uw familie door de taliban verantwoordelijk werd gesteld voor het gebruik van jullie huis door de lokale politie.”* Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en zijn pertinent. De Raad kan de verzoekende partij voorts geheel niet volgen waar zij de vaststelling dat zij bij de dienst vreemdelingenzaken geenszins vermeldde dat haar vader vier jaar eerder vermoord werd, thans tracht te verklaren door het toe te wijzen aan een vertaalfout van de tolk of een transcriptiefout van de ambtenaar van dienst vreemdelingenzaken. Immers, zoals blijkt uit het stuk *Verklaring DVZ* van 5 januari 2022 werd genoteerd:

A	Naam, voornaam (+bijnaam/postnom/alias)	M/V	Geboorteplaats	Nationaliteit	Verblijfplaats (land, dorp, stad+wijk) datum overlijden	DV nummer
	S., J. G. (..)	M	Laghmani	Afghanistan	Shahikhel, Tagab, Kapisa, Afghanistan	Nvt
	S., M. (..)	V	Laghmani	Afghanistan	Overleden toen ik jong was	Nvt

Bij aanvang van het interview verklaarde verzoekende partij de tolk goed te begrijpen en – indien er zich problemen zouden voordoen met de verstaanbaarheid van de tolk zij dit zou melden. Er blijkt evenwel niet dat er zich eventuele communicatieproblemen voordeden tussen verzoekende partij en de tolk. Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, kan ook geenszins blijken dat haar verklaringen verkeerd genoteerd zouden zijn geweest of dat er sprake is van een vertaalfout door de tolk. Immers blijkt ook dat het verslag haar werd voorgelezen in het Pashtou en verklaarde verzoekende partij dat *“de hierboven vermelde inlichtingen oprecht zijn.”*

2.3.8.4. Zoals voorts duidelijk blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij stelde zij dat toen de frontlinie in haar dorp kwam, zij met haar familie gevlucht is naar het huis van haar maternale oom. Verder verklaarde zij dat haar huis op een strategisch punt gelegen was: *“Het was een belangrijk punt in het dorp. Ze hebben mijn huis genomen en ook andere belangrijke huizen om posten te kunnen maken. Ze hebben mijn huis afgenomen toen de frontlinie in ons dorp gecreëerd werd”* (CGVS, NPO, 10 maart 2023, p. 14-15). Gelet op deze door de verzoekende partij voorgehouden context, met name waar de situatie zo ernstig was dat dorpelingen moesten vluchten omdat er een frontlinie in hun dorp ontstond en het huis van verzoekende partij zich bovendien op een strategisch punt in het conflict bevond, is het inderdaad, zoals de commissaris-generaal pertinent motiveert, geenszins geloofwaardig dat verzoekende partij desondanks terugging om de groenten en haar tuin te verzorgen, temeer regelmatige verzorging nodig is om enige opbrengst te genereren van groenten. Dat haar verklaringen desbetreffend geenszins aannemelijk zijn, wordt nog versterkt door de vaststelling dat verzoekende partij verklaarde dat de gevluchte dorpelingen toestemming moesten vragen aan de soldaten om terug binnen te kunnen in het dorp, dat zij terugging naar het dorp om te kijken hoe haar huis en tuin eruit zagen, maar dat zij geen toestemming kreeg (CGVS, NPO, 10 maart 2023, p. 14-15). Dergelijke verklaringen vallen geenszins te rijmen met haar verklaringen dat zij soms naar haar huis ging om haar tuin te verzorgen (CGVS, NPO, 10 maart 2023, p. 17). Het in het verzoekschrift gestelde dat er geen dagelijkse aanvallen plaatsvonden en zij alleen maar in perioden van rust naar haar tuin ging, alsook dat haar tuin een essentiële voedselbron was en zij geen andere keuze had dan deze te verzorgen, kan in het licht van voorgaande vaststellingen geenszins overtuigen om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar verklaringen desbetreffend om te buigen.

2.3.8.5. Uit haar verklaringen blijkt verder dat zij initieel inderdaad stelde: *“Ik heb een checkpoint gemaakt in mijn huis, hierdoor waren er altijd zware conflicten”* (administratief dossier, Vragenlijst CGVS, 5 januari 2022, vraag 5). Geheel in tegenstrijd hiermee verklaarde verzoekende partij bij het CGVS evenwel uitdrukkelijk dat haar huis was afgenomen door de lokale politie en dat zij geen toestemming had gegeven aan de lokale politie om haar huis in te nemen (CGVS, NPO, 10 maart 2023, p. 15). Dergelijke flagrante tegenstrijdigheid doet terecht afbreuk aan de verklaring dat in haar huis een controlepost was opgericht. Door één versie van haar verklaringen te bevestigen slaagt verzoekende partij er geenszins in voorgaande vaststellingen te ontcrachten. Ook haar *postfactum* verklaring dat zij pas later ingestemd heeft met de aanwezigheid van de politie kan de vastgestelde flagrante tegenstrijdigheid in haar verklaringen waar zij initieel stelde zelf een checkpoint in haar huis te hebben gemaakt evenmin ontcrachten.

2.3.8.6. Waar zij betoogt niet te kunnen verklaren waarom de taliban haar pas na één jaar na het ontstaan van de frontlinie en het oprichten van de controlepost in haar huis benaderden en zij niet in de positie verkeert om te weten wat de taliban wisten, dachten en hen motiveerde, slaagt zij er evenmin in afbreuk te doen aan de motivering in de bestreden beslissing dat: *“Dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen blijkt voorts uit het feit dat het compleet ongeloofwaardig is dat de taliban u pas één jaar na het ontstaan van de frontlinie en het oprichten van de controlepost in uw huis benaderden (CGVS,*

p. 12, 16). Gezien de oorlogssituatie en de ernst van de verdenkingen, namelijk dat u geld van de overheid zou krijgen, kan er logischerwijze verwacht worden dat de taliban sneller ingrijpen. Temeer daar u verklaarde dat het districtshoofd van de taliban u kende en wist waar u verbleef (CGVS, p. 16).” Zoals de commissaris-generaal terecht motiveert, verklaarde verzoekende partij dat de taliban haar kende. Zo stelde zij: “A.(..) kent mij, hij is van mijn dorp (..)”. In de gegeven context waarbij verzoekende partij verklaarde dat haar huis door de lokale politie was ingenomen en daar een checkpoint was geïnstalleerd en de taliban verzoekende partij kende en dus ook wisten van wie het huis was, is het, zoals de commissaris-generaal vaststelt, geenszins geloofwaardig dat de taliban pas een jaar na het ontstaan van de frontlinie en het oprichten van de controlepost in haar huis verzoekende partij benaderden met de eis om de lokale politie uit haar huis te verjagen. Ook haar betoog dat “(z)ij pas enige tijd na de inbeslagname van (haar) huis uitdrukkelijk met de politie heeft samengewerkt” en (h)et kan zijn dat de Taliban vanaf dat moment op de hoogte zijn gekomen van de werkelijke medewerking van de verzoeker” kan de vastgestelde ongeloofwaardigheid niet herstellen. Immers is de verzoekende partij blijkens haar verklaringen pas beginnen samenwerken met de lokale politie nadat de taliban haar benaderden met hun eis en werd zij reeds voor deze samenwerking door de taliban verdacht van het feit dat zij geld kreeg van de lokale politie (CGVS, NPO, 10 maart 2023, p. 12-13, 17).

De vastgestelde ongeloofwaardigheid wordt verder ondersteund door de motieven in de bestreden beslissing dat: “U wist daarenboven ook niet wanneer ze precies langskwamen en met hoeveel ze waren (CGVS, p. 16 & 17). Dat u dit simpelweg niet aan uw oom vroeg (CGVS, p. 17), is geen afdoende uitleg voor uw gebrek aan informatie over dit incident. Er kan immers van u, als verzoeker om internationale bescherming, in alle redelijkheid verwacht worden dat u zich zo volledig mogelijk informeert over incidenten die verband houden met de kern van uw vrees, temeer daar u nog steeds op regelmatige basis contact hebt met uw maternale oom en dus in de mogelijkheid bent om deze informatie te vergaren (CGVS, p. 10). Voorts is het ook zeer opmerkelijk dat u zo hard geslagen werd dat u bijna dood was (CGVS, p. 18), maar dat u de volgende dag toch in staat was om naar uw huis te gaan (CGVS, p. 18). Meer zelfs, u begint onmiddellijk met werken bij de lokale politie, een job waarbij logischerwijze verwacht kan worden dat u fysiek in orde bent.” Verzoekende partij laat deze motieven geheel onbetwist. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en blijven staande.

2.3.8.7. Door voorts louter haar verklaringen te bevestigen dat zij onder dwang werd gerekruteerd door de commandant van de arbaki, laat verzoekende partij eveneens na de motieven in de bestreden beslissing dat: “Voorts kan er ernstig getwijfeld worden aan uw bewering dat u vier maanden bij de lokale politie werkte. U verklaarde immers zelf dat u niet officieel voor de lokale politie werkte (CGVS, p. 20). U had verder ook geen specifieke taken (CGVS, p. 20). Het is in deze context ook compleet onlogisch dat de commandant van de lokale politie u dwong om voor hen te werken, hij dreigde er zelfs mee u te vermoorden als u dat niet deed, maar u tegelijkertijd ook zou betalen (CGVS, p. 13). De rekruteringswijze van de lokale politiecommandant mag sterk verbazen. Door met geweld uw huis in te palmen, uw woonst te vernielen, te dreigen u zwaarder te straffen dan de taliban deed en u op straffe des doods te dwingen de lokale politie te vervoegen slaagt hij er allerminst in om zich van uw loyaliteit te verzekeren in zijn lokale machtsstrijd met de taliban (CGVS, p. 13, 18). -Verder verklaarde u dat een paar vrienden die samen met u werkten, vermoord werden door de taliban (CGVS, p. 13).

U wist echter niet wanneer ze precies vermoord werden, u raakte niet verder dan te stellen dat het gebeurde tijdens de vier maanden van uw dienst (CGVS, p. 24). Aangezien u hun dood aanhaalde in uw asielaanvraag kan er wel gesteld worden dat dit voor u een ingrijpende gebeurtenis was die bijdroeg tot uw vluchtredenen, waardoor er logischerwijze verwacht kan worden dat u hieromtrent over concrete informatie beschikt, wat niet het geval is. Dit tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.” met concrete argumenten te betwisten. Zij slaagt er derhalve dan ook niet in afbreuk te doen aan deze motivering die steun vindt in het administratief dossier en pertinent is.

Waar verzoekende partij verwijst naar landeninformatie van 2016 waaruit blijkt dat gedwongen rekrutering door pro-gouvernementele milities niet uitgesloten is, gaat zij eraan voorbij dat in de door haar gehanteerde informatie evenzeer gesteld wordt dat – anders dan pro-gouvernementele milities – de Afghaanse lokale politie een geformaliseerd rekruteringsmechanisme kende. Hoewel gedwongen rekrutering voorts niet uitgesloten was, blijkt dat rekrutering doorgaans gebeurde op vrijwillige basis via de shuria of via de lokale heerser. Verder blijkt dat, waar commandanten wel gedwongen rekruteerden, zij daartoe een bepaalde tactiek toepasten waardoor zij absolute loyaliteit verkregen van de rekrut (zie landeninformatie waarnaar verzoekende partij verwijst, p. 34-38). In casu blijkt evenwel uit de verklaringen van de verzoekende partij geenszins dat de commandant zich ook maar enigszins verzekerde van de loyaliteit van verzoekende partij. Daarenboven – zoals de commissaris-generaal – evenzeer pertinent vaststelt, verklaarde verzoekende partij nooit officieel gewerkt te hebben voor de lokale politie en had zij

ook geen specifieke taken. Samen met de vaststelling dat verzoekende partij – ondanks haar verklaring dat een paar vrienden waarmee zij samenwerkte vermoord werden – niet wist wanneer zij vermoord werden, doet dit alles terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partij omtrent haar rekrutering bij de lokale politie.

2.3.8.8. Verder slaagt de verzoekende partij er evenmin in afbreuk te doen aan de motivering dat *“Verder was u ook niet in staat om de bedreigingen van de taliban aannemelijk te maken. Zo verklaarde u dat de taliban iedereen bedreigden via de radio (CGVS, p.22). Het is echter onaannemelijk dat de taliban toegang hadden tot het communicatiekanaal van de lokale politie en iedereen bedreigden, maar dat hier verder niets aan gedaan werd. Voorts wist u ook niet hoeveel keer ze u bedreigden en wanneer de eerste keer was (CGVS, p.22 & 23). Gezien deze bedreigingen de directe aanleiding van uw vlucht vormen, kan er verwacht worden dat u hierover meer concrete informatie kan geven.”* Door louter te bevestigen dat zij via de radio bedreigd werd en zij niet kan zeggen hoe vaak, laat verzoekende partij immers na deze motieven met concrete argumenten te weerleggen. Haar betoog dat de bedreigingen zo vaak geuit werden om te verklaren waarom zij niet kon vertellen hoeveel keer zij bedreigd werd, kan evenmin overtuigen om de motivering te ontkrachten. De Raad wijst er dienaangaande op dat de motieven waarom geen geloof gehecht kan worden aan de bedreigingen door de taliban in hun geheel moeten gelezen worden en niet als van elkaar losstaande motieven. Zoals de commissaris-generaal pertinent motiveert is het vooreerst geenszins aannemelijk dat de taliban toegang hadden tot het communicatiekanaal van de lokale politie en iedereen bedreigden maar dat daar verder niets aan gedaan werd. Deze ongeloofwaardigheid wordt versterkt door de vaststelling dat verzoekende partij omtrent deze bedreigingen verder blijft steken in zeer algemene en vage verklaringen en niet weet wanneer de eerste keer was dat zij op die manier bedreigd werd en evenmin, zelfs niet bij benadering, kan vertellen hoeveel keer zij op die manier bedreigd werd. Daar deze bedreigingen raken aan de kern van haar vluchtrelaas kan evenwel van verzoekende partij verwacht worden dat zij daaromtrent meer concrete informatie kan geven.

Met haar verdere *post factum* verklaringen in het verzoekschrift slaagt verzoekende partij er evenmin in de motivering dat: *“Voorts verklaarde u dat de taliban een grote aanval op uw huis planden (CGVS, p. 13). Hierbij kan er op een opvallende tegenstrijdigheid gewezen worden. Zo haalde u dit plan niet aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal verklaarde u dan weer dat u Afghanistan ontvluchtte nadat u hoorde dat de taliban een aanval op uw huis planden (CGVS, p. 13). Even later stelde u echter dat u al in Iran verbleef toen uw oom u informeerde over hun plan (CGVS, p.23). U wist daarenboven ook niet of ze hun plan uiteindelijk uitvoerden (CGVS, p.23). Bovenstaande vaststellingen halen verder het geloof in uw asielaanvraag onderuit.”* in een ander daglicht te plaatsen. De Raad wijst er eerstens op dat van een verzoeker om internationale bescherming verwacht mag worden dat deze onmiddellijk alle elementen aanhaalt die hem ertoe noopten zijn land van herkomst te ontvluchten én die zijn vrees indien hij terugkeert onderbouwen. Zo werd haar er bij de dienst vreemdelingenzaken ook op gewezen dat zij *“nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom (zij) bij terugkeer problemen vreest of riskeert, dat (zij) in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft”* (administratief dossier, *Vragenlijst CGVS*). Het gegeven dat verzoekende partij nagelaten heeft bij de dienst vreemdelingenzaken melding te maken van het aanvalsplan van de taliban op haar huis, doet dan ook terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid hiervan. Dergelijke flagrante tegenstrijdigheid of omissie kan ook geenszins verklaard worden door het feit dat het plan zich pas voordeed na haar vertrek uit Afghanistan. Immers was verzoekende partij van dit aanvalsplan hoe dan ook al op de hoogte voor het gehoor bij de dienst vreemdelingenzaken en benadrukt de Raad nogmaals dat het verzoekende partij toekomt om alle elementen die haar vrees onderbouwen van bij aanvang mee te delen. Door voorts thans voor te houden dat zij al in Afghanistan op de hoogte geraakt was van het aanvalsplan maar de aanval pas plaatsvond toen zij in Iran was, tracht verzoekende partij haar tegenstrijdige verklaringen over wanneer zij op de hoogte geraakte van het aanvalsplan met elkaar te verzoenen, maar dergelijk betoog vindt geen steun in het administratief dossier. Zo blijkt duidelijk dat verzoekende partij eerst stelde dat de taliban van plan waren een grote aanval te doen op haar huis en dat zij daarna – op aangeven van haar oom – Afghanistan heeft verlaten om dan – geheel in tegenstrijd daarmee – te verklaren dat zij van het aanvalsplan op de hoogte geraakte via haar oom toen zij reeds in Iran was (CGVS, NPO, 10 maart 2023, p. 13 en 23). Verder verklaarde verzoekende partij *“Ik weet niet of ze het werk uitgevoerd hebben of niet”* waarmee zij aangaf niet te weten of de aanval uiteindelijk werd uitgevoerd (NPO, p. 23). De *post factum* verklaringen van verzoekende partij kunnen de door de commissaris-generaal vastgestelde pertinente flagrante tegenstrijdigheden en onwetendheden geenszins onderuit halen. Zij doen terecht verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas.

2.3.8.9. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij voorts volgende motieven ongemoeid laat: *“Ten slotte haalde u ook aan dat de taliban na uw vertrek uit Afghanistan nog langskwamen bij uw maternale*

oom en uw schoonvader op zoek naar u (CGVS, p.24). Meer nog, ze komen nu nog steeds langs (CGVS, p.24). U wist echter niet wanneer ze voor de eerste keer langskwamen en hoeveel keer ze in totaal nog langskwamen. U stelde dat u het vergeten was (CGVS, p.23 & 24). Dit is echter geen afdoende uitleg voor uw compleet gebrek aan informatie omtrent de gebeurtenissen na uw vertrek aangezien u nog regelmatig contact hebt met uw vrouw en uw maternale oom en dus weldegelijk de mogelijkheid had om deze informatie te verkrijgen. Te meer u meermaals aangaf dat de taliban niet enkel beloofden u maar ook uw vrouw en uw zussen te vermoorden. Niet alleen blijkt nergens uit uw verklaringen dat u maatregelen nam om naast uzelf ook uw zussen en vrouw veilig te stellen ook kan er gezien deze bedreigingen des te meer een grote interesse in de bezoeken van de taliban aan uw familieleden verwacht worden, *quod non* (CGVS, p.8,13,22). Voorts wist u ook niet waarom ze u zochten, u verklaarde dat ze u misschien zochten omdat u een wapen had opgenomen bij de arbaki en tegen hen vocht (CGVS, p.25). Dat u niet wist waarom de taliban u zochten ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielaas verder.” Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas.

2.3.8.10. Waar verzoekende partij voorts nog betoogt dat de door haar voorgelegde foto's van haarzelf met een wapen een begin van bewijs zijn van haar tewerkstelling bij de arbaki en de medische documenten een begin van bewijs zijn van de mishandelingen door de taliban, gaat zij voorbij aan de motivering in de bestreden beslissing dat: *“De door u neergelegde foto's en documenten kunnen bovenstaande vaststellingen ook niet veranderen. U legde weliswaar twee foto's neer van u poserend met een wapen buiten en in uw huis. Het door u beweerde werk bij de lokale politie kan uit deze foto's echter niet opgemaakt worden. Deze foto's zijn voorts ook in strijd met uw verklaringen. Zo verklaarde u dat, toen u terugkeerde naar uw huis, alles vernietigd was. Alle muren waren kapot, de kleur was niet meer hetzelfde, ze hadden met hun schoenen over de tapijten gewandeld en erop geplast (CGVS, p.13). U legde echter een foto neer waarvan u beweerde dat het in uw huis getrokken werd ten tijde van uw dienst bij de lokale politie. Op deze foto lijkt uw huis nog volledig intact te zijn, zowel de muren als de tapijten. Hiermee geconfronteerd stelde u dat uw huis pas één maand na uw aansluiting bij de lokale politie vernietigd werd. U stelde dat de foto misschien voordien genomen werd (CGVS, p.25). Dit is echter geen afdoende uitleg aangezien er uit uw eerdere verklaringen weldegelijk blijkt dat uw huis al vernietigd werd voor u zich bij de lokale politie aansloot. U legde tevens medische attesten inzake uw medische zorgen neer die u in België verstrekt zouden zijn naar aanleiding van uw mishandeling door de taliban. Deze medische attesten vormen geen bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. In de attesten wordt er immers geen enkele keer verwezen naar de oorzaak van de verwondingen. Bovendien dateert het vroegste attest van 1 december 2021, meer dan twee jaar na de door u beweerde mishandeling. Volledigheidshalve kan aan dit alles nog worden toegevoegd dat documenten en foto's sowieso slechts bewijswaarde hebben voor zover ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas wat in casu geenszins het geval is.”* Door louter te verwijzen naar de door haar voorgelegde documenten laat verzoekende partij na de motieven, die steun vinden in het administratief dossier en pertinent zijn, met concrete argumenten te betwisten. Verzoekende partij betoogt voorts nog dat in de medische documenten sprake is van *“posttraumatische gonalgia (kniepijn)”* en dat gezien de aard en ernst ervan en hun verenigbaarheid met haar verklaringen hieruit een sterk vermoeden van mishandeling in het herkomstland blijkt. De Raad wijst erop dat op lezing van de medische documenten blijkt dat met het begrip *posttraumatisch* in de zin *“gonalgies post-traumatiques”* bedoeld wordt op kniepijn die ontstaan is na een verwonding van de knie. Zoals de commissaris-generaal pertinent motiveert vormen deze medische documenten geen bewijs van de omstandigheden waarin verzoekende partij haar verwonding heeft opgelopen. Daarenboven, en anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, heeft zij geen geloofwaardige verklaringen afgelegd met betrekking tot de kernelementen van haar vluchtrelaas. Gelet op voorgaande zijn de door haar voorgelegde documenten geenszins afdoende om het besluit dat zij geen nood aan internationale bescherming aannemelijk heeft gemaakt te ondermijnen.

De bij de aanvullende nota gevoegde *“getuigenisbrief van de ouderen van het dorp van herkomst”* en *“een onderzoeksbevel/arrestatiebevel van de Taliban”* kunnen de vastgestelde ongeloofwaardigheid evenmin ombuigen. De Raad wijst er vooreerst op dat het gaat om kopieën waarvan de bewijswaarde zeer relatief is omdat zij gemakkelijk door knip- en plakwerk manipuleerbaar zijn. Dientengevolge kunnen deze documenten *an sich* evenmin volstaan om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht. Zoals evenwel blijkt zijn de verklaringen

van verzoekende partij bezwaarlijk voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk te noemen.

2.3.8.11. Het geheel aan verklaringen van verzoekende partij en documenten, alsook haar individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, acht de Raad de voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van problemen met – en een geïntenseerde vrees voor vervolging door – de Taliban.

Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog opwerpt dat alle twijfel moet worden weggenomen, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. De commissaris-generaal concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielaanvraag in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

In zoverre verzoekende partij nog hekelt dat de commissaris-generaal haar zaak niet onpartijdig zou beoordeeld hebben, wijst de Raad erop dat uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing geen vooringenomenheid, noch enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.3.8.12. Met het volharden in haar uiteengezette vluchtmotieven en het op niet dienstige wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal zoals hoger is gebleken vermag verzoekende partij de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing niet te ontkrachten.

Daar waar verzoekende partij nog verwijst naar informatie waarin de risicogroepen worden opgesomd, benadrukt de Raad dat in de bestreden beslissing omstandig wordt gemotiveerd waarom de verklaringen van verzoekende partij over haar vrees voor vervolging omwille van de door haar aangehaalde elementen niet geloofwaardig zijn. Verzoekende partij brengt geen andersluidende informatie bij die hierop een ander licht werpt.

2.3.8.13. In de mate dat verzoekende partij meent dat haar verblijf in het Westen een invloed kan hebben op haar terugkeer naar Afghanistan, wordt het volgende opgemerkt.

De Raad wijst erop dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een geïntenseerde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een geïntenseerde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partij nalaat *in concreto* aan te tonen dat zij dermate verwesterd is en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat zij omwille hiervan bij een terugkeer zal worden geïntenseerd en/of worden vervolgd.

Verzoekende partij reikte gedurende de procedure ter behandeling van haar verzoek om internationale bescherming geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat zij bij een eventuele terugkeer uit Europa door haar familie of haar lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in haar hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden noch blijkt uit haar verklaringen dat zij voor haar vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de Taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekende partij Afghanistan verliet omwille van problemen met de Taliban in haar hoofde, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een

vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat haar vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of verzwarend zou zijn. Door verzoekende partij wordt niet de minste concrete informatie bijgebracht, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt en/of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde een ongelovige en/of besmet door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Te dezen hekelt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat haar tijdens het persoonlijk onderhoud geen specifieke vragen werden gesteld over verwestering.

De Raad wijst er evenwel vooreerst op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 10 maart 2023 – dus na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 – werd gehoord door het Commissariaat-generaal. Er dient te worden benadrukt dat verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te sturen. Hoewel haar geen specifieke vragen werden gesteld over haar gedragingen, haar conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de duur van haar verblijf in een westers land of haar zichtbaarheid, belette dit verzoekende partij niet om daarover verklaringen af te leggen die zij nuttig achtte. Dit geldt des te meer nu haar uitdrukkelijk gevraagd werd wat zij vreest dat haar zal overkomen bij terugkeer naar Afghanistan en of zij alle redenen heeft kunnen vertellen waarom zij niet kan terugkeren naar Afghanistan (CGVS, NPO 10 maart 2023, p. 25). Daarenboven werd zij er nog op gewezen op de veranderingen in Afghanistan en werd haar gevraagd of zij nog iets anders vreest bij terugkeer, iets wat nog niet aan bod is gekomen (CGVS, NPO, 10 maart 2023, p. 26). Desondanks deze duidelijke vragen maakte verzoekende partij hoegenaamd geen enkel gewag van een vrees omwille van (gepercipieerde) verwestering.

Daarenboven wijst de Raad er nog op dat verzoekende partij over haar gedragingen, de duur van haar verblijf in een westers land of haar zichtbaarheid tevens in haar verzoekschrift, via een aanvullende nota of ter terechtzitting bijkomende verklaringen kon afleggen. De Raad stelt echter vast dat noch in het verzoekschrift, noch in de aan de Raad overgemaakte aanvullende nota op 15 februari 2024 noch in de verklaringen ter terechtzitting enige concrete informatie wordt bijgebracht, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt en/of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt dat verzoekende partij op tweeëntwintigjarige leeftijd uit Afghanistan is vertrokken om in september 2021 in België toe te komen. Verzoekende partij verblijft bijgevolg iets minder dan tweeënhalf jaar in België. Aangezien zij haar vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht, kan worden aangenomen dat zij op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Uit niets blijkt dat verzoekende partij, na een verblijf van iets meer dan twee jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat zij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een eventuele terugkeer. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in gebreke blijft aan te tonen dat haar verblijf sinds iets meer dan twee jaar zich in haar hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft naar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen toe.

Met een loutere verwijzing naar het feit dat zij Afghanistan verlaten heeft in augustus of september 2019 en al enige tijd in het Westen vertoeft, haar broer al vele jaren in België woont, haar betoog dat zij inspanningen heeft geleverd om zich te integreren in België, haar bewering dat zij hier vrienden en hobby's heeft en zich een westerse levensstijl heeft aangemeten, alsook met het bij het verzoekschrift gevoegde attest van inburgering en de arbeidscontracten en het bij aanvullende nota nogmaals gevoegd attest van inburgering, toont verzoekende partij niet aan dat zij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in haar hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van haar identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat zij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. Dit geldt des te meer nu zij zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou, zij soennitisch moslim is, zij stelde in Afghanistan vijf keer per dag naar de moskee te gaan en in België nog steeds praktiserend moslim te zijn (CGVS, NPO, 10 maart 2023, p. 4, 7) en zij nog regelmatig contact heeft met haar familie, waaronder haar vrouw, in Afghanistan (CGVS, NPO, p. 9-10).

Verzoekende partij toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet concreet aan dat of waarom zij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat zij haar leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat zij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt zij concrete elementen bij waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Zij slaagt er geenszins in afbreuk te doen aan de pertinente motivering in de bestreden beslissing dienaangaande.

De Raad onderstreept in deze nog dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoekende partij toe om zulks aan te tonen, met name dat zij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor haar identiteit of morele integriteit dat er van haar niet mag worden verwacht dat zij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoekende partij blijkt daartoe evenwel in gebreke.

Daar waar verzoekende partij ook nog wijst op het schrikbewind van de taliban, wijst de Raad er evenwel op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in haar verzoekschrift louter te citeren uit informatie aangaande de strikte toepassing van de sharia door de taliban, zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoekende partij daartoe in gebreke.

De Raad besluit dat door verzoekende partij, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden asielaanvragen en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat zij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van haar profiel en/of haar verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in haar hoofde gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

2.3.8.14. Nog daargelaten dat verzoekende partij in haar land van herkomst nog beschikt over een familiaal netwerk dat haar eventueel zou kunnen ondersteunen bij een eventuele terugkeer (CGVS, NPO, p. 9-10) en haar bewering in het verzoekschrift dat zij in Afghanistan in uitermate precaire omstandigheden zal terechtkomen gelet op voorgaande niet concreet aannemelijk worden gemaakt, dient verder te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaal-economische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming. Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest M'Bodj van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de *EUAA Country Guidance* van januari 2023 waarnaar

verwerende partij met weblink verwijst, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet. Ook uit de informatie aangaande de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan die door verwerende partij per aanvullende nota werd bijgebracht (zie rechtsplegingsdossier, stuk 8), dewelke deels dezelfde is dan wel geheel in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de bestreden beslissing is gesteund, kan zulks niet worden afgeleid.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige precare socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Uit het geheel van de voorliggende informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt uit niets dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

Voor zover verzoekende partij nog zou voorhouden dat er onvoldoende informatie zou voorliggen, wijst de Raad erop dat er thans wel voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

2.3.8.15. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

2.3.8.16. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, 6 2, c) van de vreemdelingenwet.

Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van

aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen waarvan het belang benadrukt wordt in het verzoekschrift en in de aanvullende nota en verzoekende partij onderstreept dat zij afkomstig is van Kapisa, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de door de verwerende partij, mede via aanvullende nota, voorgelegde objectieve landeninformatie.

De verzoekende partij brengt geen informatie bij die van die aard is dat zij een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie. Daar waar verzoekende partij doorheen haar verzoekschrift lijkt te opperen dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie en dit nog herhaalt in haar aanvullende nota, oordeelt de Raad dat verzoekende partij dit gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verwerende partij geenszins dienstig kan voorhouden. De Raad onderstreept dat de beide partijen een veelheid aan uitgebreide en gedetailleerde informatie aanlevert waarvan velen recent zijn en die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling met wat verzoekende partij doorheen haar kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, is de Raad dan ook van oordeel dat er te dezen en op heden wel degelijk voldoende actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorligt, die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in haar land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent haar voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ten slotte merkt de Raad nog op dat er *in casu* evenmin concrete elementen voorhanden zijn die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.3.8.18. Waar verzoekende partij doorheen haar verzoekschrift en in haar aanvullende nota nog verwijst naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, duidt de Raad erop dat de aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen bindende precedentwaarde heeft. Een verzoek om internationale bescherming dient op individuele wijze te worden beoordeeld, waarbij de verzoeker zijn nood aan internationale bescherming *in concreto* aannemelijk dient te maken, alwaar verzoekende partij evenwel in gebreke blijft. Bovendien toont verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

2.3.8.19. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie, en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal van 10 maart 2023 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtou en met bijstand van haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.3.8.20. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de

beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER